

Arrest

nr. 294 265 van 18 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 2 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 november 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 november 2020 om internationale bescherming. Op 2 juni 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun en soennitisch moslim. U stelt 18 jaar oud te zijn en werd geboren in het dorp Tarakhel gelegen in het district Qarghayi van de

provincie Laghman. U woonde hier in het huis van uw grootvader samen met uw familie langs vaderszijde. Uw grootvader had ook landbouwgronden waar hij, uw vader en uzelf op werkten. Uw oom langs vaderszijde werkte niet op deze gronden. Hij was sergeant bij de nationale politie en werkte op verschillende plaatsen in Afghanistan, waaronder Torkham. Verder had uw familie ook enkele koeien waar u voor hielp zorgen, net zoals voor de landbouw. U ging nooit naar een gewone school maar wel naar de moskee in uw dorp voor religieuze lessen. Ongeveer 14 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan overleed uw vader aan een hartaanval. Na zijn overlijden waren er altijd discussies tussen uw moeder en de vrouw van uw oom langs vaderszijde, waarbij uw oom altijd de kant van zijn vrouw koos. Vervolgens besloot uw grootvader langs moederszijde, die eveneens in Tarakhel woonde, om uw moeder, uzelf, uw broers en uw zus naar zijn huis mee te nemen. Ook uw ooms langs moederszijde, die nog niet gehuwd zijn, woonden daar, net zoals de weduwe van uw overleden maternale oom en haar kinderen. Nog voor jullie verhuis had uw grootvader langs moederszijde u reeds ingeschreven om te gaan studeren in een andere madrassa in uw dorp. Deze madrassa was in het bijzonder voor wezen of jongens wiens vader overleden was, en naast onderwijs kreeg u er ook financiële hulp en voedsel.

Op een vrijdag werd in de moskee aangekondigd dat er de volgende dag de 40-dagen rouwceremonie zou zijn voor het eerdere overlijden van de moeder van Generaal M. (...), en iedereen werd gevraagd om deel te nemen aan deze gebeden. Generaal M. (...) was van jullie dorp en werkte voor de overheid. Hij was vroeger een commandant in het leger en werd later verkozen tot parlamentslid. Ook was Generaal M. (...) verre familie van jullie. Uw grootmoeder langs moederszijde was immers zijn paternale tante, en hij en uw moeder waren dus nicht en neef. De volgende dag ging u zoals gewoonlijk 's ochtends naar de madrassa, waar M. W. (...) u na het aflopen van de les bij zich riep. Hij vroeg u of u ging deelnemen aan de ceremonie voor de moeder van Generaal M. (...) en toen u dit bevestigde gaf hij u een tas om mee te nemen. Hij zei dat er wat boeken en privé zaken in zaten, en vroeg u om de tas bij te houden totdat hij zelf eveneens zou komen. Ook zei hij dat u de tas niet mocht openen en aan niemand mocht tonen. U was echter achterdochtig en besloot onderweg naar de ceremonie om er toch in te kijken. Toen u de tas opendeed zag u dat er explosieven in zaten, omdat u foto's van dergelijke zaken tijdens de jihad lessen in de madrassa had gezien. Desondanks ging u verder naar de plaats van de ceremonie waar u commandant Hejrat van de lokale politie (arbaki) zag. U ging naar hem toe en lichtte hem in, waarna hij de tas van u afnam, ermee wegliep en één van zijn soldaten u in de boeien sloeg. Vervolgens gingen drie andere soldaten naar de madrassa om M. W. (...) te arresteren, en werd u door enkele politievoertuigen naar het politiebureau in het districtscentrum gebracht. Daar werd u enkele uren later ondervraagd en opgesloten tot de volgende dag, toen uw grootvader en Generaal M. (...) u kwamen ophalen. Nadat jullie het politiebureau en districtscentrum verlieten belde uw grootvader iemand en zei hij dat jullie daar enkele minuten op straat moesten wachten. Vervolgens kwam iemand u ophalen en zei uw grootvader dat hij dit deed voor uw veiligheid, en dat u moest meegaan en luisteren. Ook vertelde hij u dat M. W. (...) eveneens gearresteerd werd en dat de taliban de voorbije nacht naar jullie huis was gekomen. Ze vroegen waarom u hen had verraden, doorzochten jullie huis, en gingen nadien weer weg. De persoon die uw grootvader had gebeld bracht u naar Kampani (Kabul), van waaruit u 's nachts per bus vertrok naar een plaats waar u de volgende dag in de vroege avond aankwam. Daar spendeerde u de nacht en de volgende dag werd u naar een grote compound gebracht waar nog vele andere mensen waren. Vervolgens kwamen er pick-up auto's die jullie na een lange reis – u schat zo'n twee maanden – over bergen, deels per auto en deels te voet, naar Turkije brachten. Vanuit Turkije reisde u verder via Griekenland en Servië naar Bosnië, waar u zes maanden lang de grens probeerde over te steken met Kroatië of Slovenië maar steeds gearresteerd en teruggestuurd werd. Hierna bracht de smokkelaar u terug naar Servië, en stak u ongeveer een maand later de grens met Roemenië over. Daar probeerde u drie keer met een vrachtwagen verder te reizen, en bracht de derde poging u uiteindelijk tot in België. Op 16 november 2020, de dag na uw aankomst hier, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u uw originele taskara of Afghaanse identiteitsbewijs neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ook dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde minderjarige leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 7 december 2020, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u nog geen 17 jaar oud was toen u hier aankwam (verklaring DVZ vraag 4, CGVS p.3) blijkt na leeftijdsonderzoek niet aannemelijk. Zo werd na een medische test, die plaatsvond in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen op 3 december 2020, uw leeftijd geschat op 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, en dit ook ten stelligste blijft volhouden (verklaring DVZ vraag 4, CGVS p.3), ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat.

Verder zijn de door u aangehaalde vluchtmotieven, of gebeurtenissen waardoor u Afghanistan diende te verlaten, weinig aannemelijk. Zo is het onder meer opmerkelijk dat M. W. (...) u, met het oog op het plegen van een aanslag, een zak met explosieven zou overhandigen en u zou vragen om deze mee te nemen naar de rouwceremonie voor de moeder van Generaal M. (...). Door u niet in te lichten over de inhoud van deze zak en tegelijkertijd te benadrukken dat u er zeker niet in mocht kijken, riskeerde hij immers uw nieuwsgierigheid of achterdocht danig te wekken waardoor u mogelijks wel zou gaan kijken en zijn plan zou mislukken, hetgeen ook zo geschiedde (CGVS p.12). Daarbij verklaarde u verre familie te zijn van Generaal M. (...), uw moeder is immers een nicht van hem (CGVS p.17), wat het plan van M. W. (...) alleen maar merkwaardiger maakt. U stelde bovendien zelf dat de rouwceremonie voor de moeder van Generaal M. (...) aangekondigd werd in de moskee en dat iedereen in het dorp gevraagd werd om deel te nemen (CGVS p.12). Daarbij waren er naast uzelf nog 25 tot 30 andere studenten in de madrassa van M. W. (...) (CGVS p.15). Hij kon met andere woorden eender wie naar deze ceremonie sturen om deze aanslag te plegen, alsook iemand die hij kon inlichten over zijn plan waardoor het mogelijks een grotere kans op slagen gehad zou hebben. Dat hij er desondanks voor koos om u, een ver familielid van Generaal M. (...), niet ingelicht en onvoorbereid, te sturen, is op zijn minst bedenkelijk. Nog bevreemdender is echter het gegeven dat u onderweg in de zak keek en zag dat er explosieven inzaten, maar dat u er desondanks wel verder mee naar de plaats van de rouwceremonie ging en er de lokale politiecommandant mee benaderde (CGVS p.12). Hoewel het begrijpelijk is dat u enigszins gechoqueerd kan zijn na het onverwacht aantreffen van explosieven, is het tegelijkertijd niet geloofwaardig dat u er niet beter op gevonden zou hebben dan er effectief mee verder te gaan naar de plaats van de rouwceremonie. Zoals u zelf aangaf toonden ze u immers foto's van dergelijke explosieven tijdens de lessen over de jihad in de madrassa (CGVS p.12). Ook wist u dat Generaal M. (...) voor de overheid werkte en verkozen werd tot parlamentslid (CGVS p.16). Zelfs nog voordat hij parlamentslid werd kwam hij met veel veiligheidsauto's en soldaten naar uw dorp (CGVS p.17). U wist kortom goed genoeg wat er aan de hand was op het ogenblik dat u de explosieven aantrof in de zak van M. W. (...) terwijl u op weg was naar de rouwceremonie voor de moeder van Generaal M. (...). Het is dan ook onbegrijpelijk en ongeloofwaardig dat u desondanks ter plaatse ging en nota bene ook nog de lokale politiecommandant benaderde met deze explosieven (CGVS p.12). Wat er dan met deze explosieven gebeurde, behalve dat commandant Hejrat ermee wegliep en dat ze niet ontploften, weet u opvallend genoeg ook niet (CGVS p.19), hetgeen de geloofwaardigheid van de door u gepresenteerde feiten verder in twijfel trekt.

Voorts konden uw verklaringen over wat er na uw arrestatie gebeurde evenmin overtuigen. Zo zei u immers dat u één nacht werd vastgehouden in het politiebureau van het districtscentrum en dat u de volgende dag werd vrijgelaten en opgehaald door uw grootvader en Generaal M. (...) (CGVS p.12). Het is echter opmerkelijk dat Generaal M. (...) gelet op zowel zijn positie alsook het feit dat er net een aanslag op hem werd verijdeld, uw grootvader hoogstpersoonlijk zou vergezellen naar het districtshuis om u op te halen, ook al zou de verijdeling van de aanslag deels aan u te danken geweest zijn. Gevraagd wat uw grootvader en Generaal M. (...) zeiden toen zij u kwamen ophalen, stelde u bovendien dat Generaal M. (...) helemaal niets tegen u zei (CGVS p.21), wat niet geloofwaardig is. Indien Generaal M. (...) werkelijk de moeite zou nemen om uw grootvader persoonlijk te vergezellen om u op te halen bij het politiebureau, is het niet aannemelijk dat hij op dat ogenblik helemaal niets tegen u zou zeggen. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat uw grootvader u vervolgens door iemand met een auto liet oppikken en hier enkel over zei dat u naar deze persoon moest luisteren, maar u niet inlichtte dat dit een smokkelaar was en dat u Afghanistan zou verlaten (CGVS p.21-22). Welk voordeel uw grootvader haalde uit het feit u volledig onwetend en onvoorbereid het land uit te sturen, is immers een absoluut raadsel en bijgevolg weinig geloofwaardig.

Uw bijkomstige verklaring dat de Taliban de nacht voordien, terwijl u zelf opgesloten zat in het politiebureau, naar uw huis kwam om u te zoeken (CGVS p.22), kan verder evenmin overtuigen. Enerzijds is het immers uiterst bedenkelijk dat de taliban u die nacht bij u thuis kwam zoeken gezien u eerder die dag nog middenin het dorp gearresteerd werd door de politie na een mislukte aanslag op Generaal M. (...). Dat de taliban dit niet zou geweten hebben, of zou gedacht hebben dat u intussen alweer op vrije voeten was, is gelet op hun uitgebreid informatienetwerk niet aannemelijk. Anderzijds is het niet aannemelijk dat de taliban u hoe dan ook dermate kort na deze mislukte aanslag zou komen opzoeken bij u thuis. Door naar uw huis te komen riskeerden zij immers recht in de handen van de overheid te lopen, door wie u net werd gearresteerd, wat bijzonder ondoordacht en weinig geloofwaardig is.

Daarnaast sprak u zichzelf op een aantal punten opmerkelijk tegen, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenissen of asielmotieven. Tijdens uw spontane relaas stelde u immers dat de rouwceremonie voor de moeder van Generaal M. (...) de dag voordien in de moskee aangekondigd werd, en dat hierbij ook gezegd werd dat Generaal M. (...) zelf ook zou deelnemen aan die gebeden (CGVS p.12). Wanneer u later tijdens het onderhoud, na het bespreken van de juiste positie en activiteiten van Generaal M. (...) voor de overheid (CGVS p.16-17), echter nogmaals gevraagd werd of het aangekondigd werd dat hij zelf aanwezig zou zijn, stelde u echter plots dat er niet specifiek gezegd werd dat hij daar zou zijn, maar wel dat het de ceremonie voor zijn moeder was en dat iedereen gevraagd werd om deze bij te wonen (CGVS p.18). Ook verklaarde u tijdens uw onderhoud op het CGVS dat M. W. (...) u, bij het overhandigen van de zak, zei dat u deze aan niemand mocht tonen of geven (CGVS p.12, 18), maar beweerde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eigenaardig genoeg dat u ermee naar de kamer van Generaal M. (...) moest gaan (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Verder zei u enerzijds twee maal dat uw grootvader de dag na uw arrestatie in de late namiddag samen met Generaal M. (...) voor uw vrijlating kwam zorgen (CGVS p.12, 21), maar op een ander ogenblik stelde u dan weer dat het ochtend (CGVS p.21) was.

Tot slot wenst het CGVS nog op te merken dat u enkele zeer bizarre verklaringen aflegde aangaande uw reisweg van Afghanistan naar België. Zo wist u namelijk niet waar u de Afghaanse grens (illegaal) overstak, en beweerde u dat u van niemand hoorde waar u precies was totdat u in Turkije aankwam (CGVS p.23-24). U stelde geen enkel idee te hebben van doorheen welke landen, steden of plaatsen u reisde voor u in Turkije kwam, en verwees enkel naar een plaats met veel zand, wat heuvels, en het feit dat u afwisselend met de auto en te voet tot in Turkije ging (CGVS p.24). Nochtans was u naar eigen zeggen "lang" onderweg naar Turkije, meer bepaald naar schatting twee maanden, wat het alleen maar extra bedenkelijk maakt dat niemand u gedurende deze periode zou gezegd hebben in welke stad, welke regio of welk land u was (CGVS p.24). Dat eveneens niemand van uw reisgezelschap wist waar jullie waren en u zelf evenmin kan aangeven, nog los van uw eigen specifieke reisweg, via welke landen er normaal gezien gereisd moet worden om vanuit Afghanistan Turkije te kunnen bereiken (CGVS p.24), is bijzonder weinig geloofwaardig en plaatst alleen maar extra vraagtekens naast uw algehele oprechtheid. Het argument dat u geen reden hebt om dit te verbergen en het echt gewoon niet weet (CGVS p.25), houdt hierbij geen stand. Mogelijks reisde u immers via een andere weg die niet past bij uw asielsrelaas of bij andere verklaringen over uw netwerk, familie en/of verblijfplaats(en) in Afghanistan, en tracht u dit om een welbepaalde reden verborgen te houden. Dat u ondanks confrontatie blijft volhouden geen idee te hebben via welke landen u reisde tussen Afghanistan en Turkije, ondermijnt bijgevolg niet alleen de geloofwaardigheid van uw reisweg maar ook nogmaals deze van uw asielmotieven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

Het document dat u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, met name uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, kan bovenstaande beoordeling betreffende uw asielmotieven niet wijzigen. Dit document ondersteunt immers louter uw Afghaanse nationaliteit, identiteit en herkomst, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan, maar kan op geen enkele manier de door u beweerde problemen met M. W. (...) en de taliban aantonen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban.

Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden

dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te (Qarghayi, Laghman) Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële

steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur*” en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker voert aan dat het ten minste noodzakelijk is te wachten tot de situatie in Afghanistan stabiel zou worden alvorens een negatieve beslissing in zijn dossier te kunnen nemen.

Voorts meent verzoeker dat er genoeg elementen zijn om hem asiel toe te kennen. Ten minste meent hij dat extra onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen noodzakelijk is. Hij licht dit omstandig toe. Verzoeker wijst ook zeer uitvoerig op de problematiek van verwestering.

Ten slotte meent verzoeker dat hem subsidiaire bescherming dient te worden toegekend. Hij gaat daarbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en op de ongekennde humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden tal van algemene rapporten en verslagen over de situatie in Afghanistan als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 augustus 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022 en

aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023.

2.2.3. Bij een op 18 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een schrijven van een maatschappelijk medewerkster van het Belgische Rode Kruis van 13 augustus 2023 (stuk 1), foto's waarop hijzelf en zijn geliefde te zien zouden zijn en foto's van mensen in traditionele klederdracht (stuk 2) en twee tewerkstellingsattesten voor uitzendarbeid en een loonfiche (stuk 3). Ter terechtzitting legt verzoeker deze aanvullende nota en stukken nogmaals neer.

2.3. Beoordeling

In zijn aanvullende nota van 18 augustus 2023 stelt verzoeker dat hij een relatie heeft met een transseksuele man en dat hij bang is dat de Afghaanse gemeenschap daar achter zou komen. Hij stelt daarin tevens dat hij zijn partner in het geheim ziet en dat het geen twijfel leidt dat hij homoseksueel is. Hij wijst op het verslag "*Les talibans prennent pour cible les personnes LGBT*" van Human Rights Watch van 26 januari 2022 en het artikel "*Etre LGBTQ en Afghanistan: l'exil comme seule option*" van InfoMigrants van 1 november 2021 waaruit zou blijken dat de LGTB personen vanwege de taliban het slachtoffer zijn van ernstig geweld. Ter staving van zijn relatie en geaardheid voegt verzoeker bij deze aanvullende nota foto's waarop hijzelf en zijn geliefde te zien zouden zijn en een schrijven van een maatschappelijk medewerkster van het Belgische Rode Kruis waarin zij verklaart dat verzoeker haar toevertrouwde dat hij was verliefd geworden op, en een relatie was aangegaan met, een transgender.

Hoewel op basis van de foto's niet onomstotelijk kan worden vastgesteld dat verzoeker daadwerkelijk een relatie heeft met een transseksuele man en het schrijven van de maatschappelijk medewerkster een gesolliciteerd karakter vertoont, acht de Raad *in casu* een verder en gedegen onderzoek naar deze nieuw opgeworpen problematiek aangewezen, temeer nu het aantonen van een seksuele geaardheid niet evident is.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Aangezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 juni 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN